

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Cdo/4/2018
Identifikačné číslo spisu: 4415209458
Dátum vydania rozhodnutia: 21.11.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Bajánková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:4415209458.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu A. T., bývajúceho v E., Z. C. 8, zastúpeného JUDr. Ľudovítom Földesom, advokátom v Bratislave, Domašská 11, proti žalovanej A. F. E., advokátke v E., M.R. N. 6, zastúpenej JUDr. Ivetou Majlingovou, advokátkou v Komárne, Pohraničná 7, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 18 C 19/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 19. júla 2017 sp. zn. 6 Co 19/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej priznáva náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Žalobca sa žalobou doručenu Okresnému súde Nové Zámky (ďalej len „súd prvej inštancie“) 6. mája 2015 domáhal, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 3 621,60 Eur spolu s príslušenstvom špecifikovaným v žalobe. Na odôvodnenie žaloby uviedol, že 23. júna 2011 splnomocnil žalovanú na zastupovanie v spore vedenom na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 15 C 19/2011. Uvedená vec bola ukončená súdnym zmiernom, pričom uznesenie o schválení zmiernu nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť 13. júna 2013. Žalobca o podstate právneho inštitútu súdneho zmiernu nevedel, pretože mu ju žalovaná nevysvetlila, predmetné uznesenie mu nebolo doručené a žalovaná ho neinformovala, že toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť. O nadobudnutí právoplatnosti a vykonateľnosti uvedeného uznesenia sa žalobca dozvedel až 19. decembra 2013, kedy obdržal upovedomenie o začatí exekúcie č. EX 2515/2013, v dôsledku čoho musel splniť nielen povinnosť vyplývajúcu z uznesenia o schválení súdneho zmiernu, ale musel zaplatiť aj trovy exekučného konania. S poukazom na § 6 ods. 1 písm. a/ Advokátskeho poriadku Slovenskej advokátskej komory a § 26 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o advokácii“) uviedol, že v dôsledku konania, resp. nekonania žalovanej mu vznikla celková škoda vo výške 3 621,60 Eur (trovy exekučného konania vo výške 2 800 Eur, odmena zaplatená žalovanej za právne zastupovanie vo výške 805 Eur a poplatok banky za spracovanie blokácie účtu žalobcu vo výške 16,60 Eur).

2. Súd prvej inštancie rozsudkom z 15. apríla 2016 č. k. 18 C 19/2015-196 žalobu zamietol a uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanej trovy právneho zastúpenia vo výške 792,17 Eur na účet právneho zástupcu žalovanej špecifikovaný vo výroku rozhodnutia, do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že medzi stranami sporu bola podpísaná zmluva o právnom zastúpení, podľa ktorej mala žalovaná ako advokátka zastupovať žalobcu v spore o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva vedenom na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 15 C 19/2011. Súd prvej inštancie mal preukázané, že žalobca sa 9. mája 2013 zúčastnil pojednávania, v priebehu ktorého bol schválený súdny zmier, pričom žalobca s uzavretým súdnym zmiernom v plnom rozsahu súhlasil, jeho obsah mu bol riadne oznámený a vysvetlený, čo žalobca potvrdil dvoma podpismi na zápisnici z uvedeného pojednávania. Podľa názoru súdu mal žalobca už na tomto pojednávaní vedomosť o tom, že musí svojej bývalej manželke zaplatiť titulom finančného vyporiadania sumu 32 000 Eur do 30. novembra 2013. V prejednávanej veci nebolo preukázané, že by žalovaná pri zastupovaní žalobcu v konaní na Okresnom súde Komárno porušila svoje povinnosti vyplývajúce zo zákona o advokácii ani interných predpisov Slovenskej advokátskej komory. Táto skutočnosť vyplýva aj z rozhodnutia disciplinárneho senátu Slovenskej advokátskej komory sp. zn. DS VII.47/14:503/2014 z 12. novembra 2015, ktorým je súd podľa § 135 ods. 1 O.s.p. viazaný. Súd prvej inštancie mal na základe vykonaného dokazovania preukázané, že exekučné konanie sa voči žalobcovi začalo z dôvodu, že si svoju povinnosť vyplývajúcu pre neho z uznesenia o schválení zmiernom riadne nespĺnil a nie kvôli pochybeniu žalovanej ako jeho advokátky. Vo vzťahu k nároku na náhradu škody podľa § 420 Občianskeho zákonníka skonštatoval, že nebola splnená základná podmienka pre vznik škody - porušenie právnych povinností zo strany žalovanej voči žalobcovi. Mal za to, že žalovaná účtovala žalobcovi za úkony spojené s jeho právnym zastupovaním sumy v súlade s § 24 ods. 3 zákona o advokácii a vyúčtované a zaplatené trovy právneho zastúpenia jej patrili. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil § 18 ods. 1, 2, 4, § 24 ods. 1, 3, § 26 ods. 1, § 56 ods. 1, § 57 ods. 1 zákona o advokácii, § 6 ods. 1 Advokátskeho poriadku Slovenskej advokátskej komory, § 25 písm. b/, § 26 ods. 1 Disciplinárneho poriadku Slovenskej advokátskej komory a § 420 Občianskeho zákonníka. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

3. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 19. júla 2017 sp. zn. 6 Co 19/2017 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Po prejednaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, správne zistil skutkový stav, vec správne posúdil po právnej stránke, a preto napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). V zmysle § 387 ods. 2 C.s.p. sa v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia. Na zdôraznenie jeho správnosti dodal, že v danej veci bolo rozsiahlym dokazovaním preukázané, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno a nepreukázal nad akúkoľvek pochybnosť protiprávne konanie žalovanej, t.j. splnenie zákonných predpokladov pre uplatnenie zodpovednosti za škodu. Žalobca nepreukázal spôsobenie škody žalovanou, existenciu škody a jej výšku a tiež príčinnú súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou. Nakoľko súd prvej inštancie vykonal vo veci vyčerpávajúce dokazovanie, odvolací súd už nepovažoval za potrebné, účelné a hospodárne vykonať ďalšie dôkazy. Dôvodil, že v konaní bolo preukázané, že v spore vedenom na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 15 C 19/2011 žalovaná ako žalobcom splnomocnená advokátka vykonávala riadne procesné úkony a zúčastňovala sa nariadených pojednávanií a odmennu za úkony spojené s jeho zastupovaním na súde si vyúčtovala v súlade so zákonom o advokácii. Porušenie ustanovení Advokátskeho poriadku Slovenskej advokátskej komory žalovanou nebolo preukázané ani v rámci disciplinárneho konania vedeného proti žalovanej. Jednoznačne mal preukázané, že žalobcovi bola odovzdaná zápisnica z pojednávania konaného 9. mája 2013 vo veci sp. zn. 15 C 19/2011, na ktorom bol medzi stranami sporu uzatvorený súdny zmier. O vedomosti žalobcu o jeho povinnosti vyplatiť bývalej manželke sumu 32 000 Eur svedčí aj skutočnosť, že sa snažil dotknutú nehnuteľnosť predať ako jej výlučný vlastník a zhaňal si finančné prostriedky na vyplatenie bývalej manželky. K námietkam žalobcu ohľadom sumy, na zaplatenie ktorej bol zaviazaný uznesením o schválení súdneho zmiernom titulom finančného vyporiadania uviedol, že preskúmvanie tejto otázky nebolo predmetom tohto konania a nemá s ním žiaden súvis. V súlade s názorom súdu prvej inštancie opakovane poznamenal, že žalobca

v konaní vedenom pred Okresným súdom Komárno pod sp. zn. 15 C 19/2011 nespochybnil hodnotu nehnuteľností, ktorá mala byť predmetom vyporiadania medzi ním a jeho bývalou manželkou, na jej ocenenie bol vypracovaný znalecký posudok, o ktorom mal vedomosť a cenu nehnuteľností určenú znaleckým posudkom nenamietal. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s 255 ods. 1 C.s.p.

4. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“). Navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu aj rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Navrhol tiež odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia. Dovolanie podal z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, keď rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.). Namietal, že žalovaná advokátka ho ako svojho klienta neinformovala o tom, že uznesenie o schválení zmiernosti vo veci sp. zn. 15 C 19/2011 nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť. Tvrdil, že žalovaná ho uviedla do omylu ohľadom jeho povinnosti zaplatiť bývalej manželke sumu 32 000 Eur titulom finančného vyporiadania v zmysle predmetného uznesenia, keď tvrdila, že táto vec ešte nie je právoplatne skončená. Uviedol, že odvolací súd nevykonal v odvolacom konaní ním predložené dôkazy. S poukazom na § 435 C.s.p., Čl. 3 ods. 1 a Čl. 16 ods. 2 C.s.p., § 187 ods. 1, 2 C.s.p. predložil dôkazy aj v dovolacom konaní ako nové prostriedky procesného útoku a za účelom preukázania prípustnosti a dôvodnosti podaného dovolania. Argumentoval, že odvolací súd nesprávne právne posúdil jeho nárok na náhradu škody voči žalovanej, keď použil § 420 Občianskeho zákonníka namiesto § 420a Občianskeho zákonníka. Dôvodil, že žalovaná mu spôsobila škodu pri prevádzkovaní jej podnikateľskej činnosti advokáta, t.j. v rámci poskytovania právnych služieb podľa § 2 ods. 1, § 2 ods. 2 písm. c/ Obchodného zákonníka a § 1 ods. 2, § 12 ods. 1 písm. a/ zákona o advokácii. Aplikovaním nesprávneho § 420 Občianskeho zákonníka pri riešení právnej otázky zodpovednosti žalovanej za škodu sa odvolací súd podľa názoru dovolateľa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu v obdobných právnych veciach, kde bola riešená otázka nároku na náhradu škody „spôsobenej pri prevádzkovej činnosti, prevádzkovaní podnikateľskej činnosti podnikateľskými subjektami.“ V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 19. apríla 2011 sp. zn. 5 Cdo 1/2010.

5. Žalovaná navrhla dovolanie ako neprípustné odmietnuť.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

7. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 C.s.p.

8. V zmysle § 421 ods. 1 C.s.p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C.s.p.).

11. Dovolateľ podal dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom podľa § 421 ods. 1 písm. a) C.s.p. Namietal, že: „Odvolací súd pri posudzovaní, vyriešení právnej otázky ohľadne zodpovednosti za spôsobenú škodu žalovanej za mne spôsobenú škodu pri mojom právnom zastupovaní v právnej veci č. k.: 15C/19/2011 v rámci jej prevádzkovania, prevádzky výkonu povolania advokáta, podnikateľskej činnosti od vyriešenia, ktorej právnej otázky záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, použil ustanovenie § 420 Obč. zákonníka, ako súd aj súd prvej inštancie, ktorý mi na základe použitia tohto ustanovenia § 420 Obč. zákonníka moju žalobu zamietol, čím pri vyriešení tejto právnej otázky od vyriešenia, ktorej právnej otázky záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci o zodpovednosti žalovanej na náhradu škody mne odvolací súd vo svojom napadnutom rozhodnutí odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v obdobných právnych veciach o náhrade škody, spôsobenej pri prevádzke, prevádzkovej činnosti pri podnikaní podnikateľskými subjektami.“ Tvrdil, že súdy nižších inštancií mali pri posudzovaní zodpovednosti žalovanej advokátky za škodu správne aplikovať § 420a Občianskeho zákonníka. Z obsahu dovolania teda vyplýva (§ 124 ods. 1 C.s.p.), že podstatná právna otázka v prejednávanej veci je, či zodpovednosť advokáta za škodu spôsobenú klientovi pri výkone advokácie možno posudzovať podľa § 420a Občianskeho zákonníka ako škodu spôsobenú inému prevádzkovou činnosťou.

12. Pre právnu otázku, ktorá je relevantná podľa § 421 ods. 1 písm. a) C.s.p., je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktoré zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej dovolací súd už určitú právnu otázku vyriešil, rozhodovanie jeho senátov sa ustálilo na zvolenom riešení tejto otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na definíciu pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ uvedenú v rozhodnutí najvyššieho súdu zo 6. marca 2017 sp. zn. 3 Cdo 6/2017, kde sa uvádza: „Ustálená rozhodovacia prax najvyššieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali.“ V zmysle judikátu R 71/2018 do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletine Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

13. V posudzovanej veci žalovaná prevzala právne zastupovanie žalobcu v spore o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva vedenom na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 15 C 19/2011, a to na základe udeleného písomného plnomocenstva a Zmluvy o právnej pomoci, obe z 23. júna 2011. Žalobca sa domáhal náhrady škody, ktorá mu mala byť spôsobená žalovanou pri poskytovaní právnych služieb žalobcovi ako jej klientovi, t.j. náhrady škody spôsobenej v súvislosti s výkonom advokácie.

14. V zmysle § 26 ods. 1 zákona o advokácii advokát zodpovedá klientovi za škodu, ktorú mu spôsobil v súvislosti s výkonom advokácie; zodpovednosť advokáta sa vzťahuje aj na škodu spôsobenú jeho koncipientom alebo jeho zamestnancom, ak advokát vykonáva advokáciu ako spoločník spoločnosti podľa tohto zákona, povinnosť podľa tohto ustanovenia sa vzťahuje iba na túto spoločnosť.

15. Vzťah medzi klientom a advokátom je primárne upravený v zákone o advokácii. Citované ustanovenie zákona o advokácii obsahuje špeciálnu úpravu zodpovednosti za škodu spôsobenú advokátom pri výkone advokácie. Táto zodpovednosť advokáta je koncipovaná ako zodpovednosť objektívna, ktorej sa nemožno zbaviť. V zmysle uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22.

októbra 2015 sp. zn. II. ÚS 678/2015 zodpovednosť advokáta za škodu spôsobenú v súvislosti s výkonom advokácie je založená na kumulatívnom splnení troch predpokladov: činnosť súvisiaca s výkonom advokácie; vznik škody a príčinná súvislosť medzi činnosťou advokáta súvisiacou s výkonom advokácie a vznikom škody. S poukazom na uvedené dovolací súd konštatuje, že ak medzi klientom a advokátom existuje platná zmluva o poskytovaní právnych služieb, zodpovednosť advokáta za škodu vo vzťahu ku klientovi sa vždy posudzuje podľa § 26 zákona o advokácii.

16. Na obdobných právnych záveroch je založené aj rozhodnutie najvyššieho súdu z 25. marca 2013 sp. zn. 1 Cdo 105/2012 vo veci náhrady škody spôsobenej pri výkone advokátskej činnosti, v ktorom dovolací súd uviedol nasledovné: „Podľa zákona č. 132/1990 Zb. o advokácii (ďalej len „zákon o advokácii“), ktorý treba v danej veci aplikovať z dôvodu, že k tvrdenému vzniku škody došlo v roku 2003 (t.j. za účinnosti tohto zákona), advokát zodpovedá klientovi za škodu, ktorú mu spôsobil v súvislosti s výkonom advokácie (§ 21 ods. 1 zákona o advokácii); zodpovednosť advokáta sa vzťahuje aj na škodu spôsobenú jeho koncipientom alebo jeho pracovníkom (§ 21 ods. 2 zákona o advokácii). Advokát sa zbaví zodpovednosti podľa odseku 1, ak preukáže, že škode nemohol zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno od neho žiadať (§ 21 ods. 4 zákona o advokácii). Zákon o advokácii určuje aj povinnosti advokáta pri plnení záväzkov zo zmluvy o poskytnutí právnej pomoci, ktorá má z hľadiska platnej zákonnej typológie záväzkov všeobecnú povahu zmluvy mandátnej alebo príkaznej. Ustanovenia zákona o advokácii upravujúce práva a povinnosti advokáta, vrátane jeho zodpovednosti za škodu spôsobenú klientovi (§ 13 až § 21 zákona o advokácii), predstavujú osobitnú právnu normu (lex specialis) vo vzťahu k tým ustanoveniam Obchodného zákonníka a Občianskeho zákonníka, ktoré stanovujú práva a povinnosti mandatára resp. príkazníka.“ Napriek tomu, že dovolací súd v danom prípade vychádzal zo zákona č. 132/1990 Zb. o advokácii, ktorý bol nahradený (súčasným) zákonom o advokácii, právne závery vyjadrené v citovanom rozhodnutí je možné v plnom rozsahu aplikovať aj v prejednávanej spore.

17. Zodpovednosť za škodu spôsobenú inému prevádzkovou činnosťou v zmysle § 420a Občianskeho zákonníka sa vzťahuje na odlišné prípady. Podľa § 420a ods. 2 Občianskeho zákonníka škoda je spôsobená prevádzkovou činnosťou, ak je spôsobená a) činnosťou, ktorá má prevádzkovú povahu, alebo vecou použitou pri činnosti, b) fyzikálnymi, chemickými, prípadne biologickými vplyvmi prevádzky na okolie, c) oprávneným vykonávaním alebo zabezpečením prác, ktorými sa spôsobí inému škoda na nehnuteľnosti alebo sa mu podstatne sťaží alebo znemožní užívanie nehnuteľnosti. Prevádzková činnosť v zmysle citovaného ustanovenia je organizovaná, cieľavedomá činnosť súvisiaca s predmetom činnosti (zvyčajne podnikateľskej, obchodnej), ktorú vyvíja fyzická alebo právnická osoba v prevádzkarni. Predmet tejto činnosti je vymedzený v zriaďovacej listine, v oprávnení na podnikateľskú činnosť alebo v živnostenskom oprávnení. Prevádzkovou činnosťou v zmysle citovaného ustanovenia môže byť aj taká činnosť fyzickej alebo právnickej osoby, ktorá nie je vymedzená v jej predmete činnosti, je však súčasťou jej prevádzky a faktickej činnosti, a to bez ohľadu na to, či je k takejto činnosti potrebné zvláštne verejnoprávne opravenie alebo nie (k tomu pozri rozhodnutie najvyššieho súdu z 27. júla 2006 sp. zn. 3 M Cdo 7/2005). Pojem prevádzkovej činnosti je v zákone vymedzený relatívne široko, a preto sa prevádzkou rozumie aj samotná existencia určitých zariadení, ktoré vyvíjajú v zákone uvedený, nebezpečný druh pôsobenia na okolie. Predpokladom zodpovednosti podľa § 420a ods. 1 Občianskeho zákonníka nie je protiprávny úkon, ale určitá škodná udalosť, ktorá bola príčinou vzniku škody a ktorá bola vyvolaná prevádzkovou činnosťou, t.j. jej nepriaznivými vplyvmi na okolie. (Fekete, I.: Občiansky zákonník 1. Veľký komentár, Bratislava: Eurokódex 2011, s. 1070 - 1072).

18. V dovolateľom označenom rozhodnutí najvyššieho súdu z 19. apríla 2011 sp. zn. 5 Cdo 1/2010 dovolací súd vychádzal z úplne odlišného skutkového a právneho stavu. Išlo o spor vo veci náhrady škody z ublíženia na zdraví a mimoriadneho zvýšenia bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia. V tomto prípade odvolací súd považoval za otázku zásadného právneho významu otázku to, „či za neodvratiteľnú udalosť nemajúcu pôvod v prevádzke a majúcu za následok liberáciu podľa § 420a ods. 3 Občianskeho zákonníka možno považovať správanie sa neznámej osoby, ktorá pri kúpaní na kúpalisku skočí na inú kúpajúcu osobu a spôsobí jej pritom vážnu ujmu na zdraví“. Dovolací súd v tejto súvislosti skonštatoval, že „Z tohto hľadiska má zásadný právny význam otázka, či konanie neznámej osoby, ktorá

skočila na žalobcu nachádzajúceho sa v bazéne a spôsobila mu škodu na zdraví, má pôvod v prevádzke žalovaného v zmysle § 420a Občianskeho zákonníka a pokiaľ áno, či ide o neodvratiteľnú udalosť, a teda liberačný dôvod v zmysle § 420a ods. 3 Občianskeho zákonníka.“ Keďže odvolací súd túto otázku posúdil nesprávne, najvyšší súd jeho rozhodnutie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Podľa názoru dovolacieho súdu však toto rozhodnutie s prejednávanej sporom po právnej a skutkovej stránke nijako nesúvisí a odvolací súd sa svojim právnym posúdením veci v žiadnom prípade od tohto rozhodnutia neodklonil.

19. Na základe uvedeného možno uzavrieť, že odvolací súd správne vec právne posúdil, ak vychádzal zo skutočnosti, že žalobca nepreukázal splnenie zákonných predpokladov pre uplatnenie zodpovednosti za škodu, t. j. spôsobenie škody žalovanou, existenciu škody a jej výšku a príčinnú súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou, a to ani v zmysle § 26 ods. 1 zákona o advokácii, ani v zmysle § 420 Občianskeho zákonníka. Svojim rozhodnutím sa taktiež nijako neodklonil od právnych záverov vyjadrených v skoršom rozhodnutí najvyššieho súdu z 25. marca 2013 sp. zn. 1 Cdo 105/2012.

20. Z dovolania ďalej vyplýva, že dovolateľ namietal nevykonanie ním predložených dôkazov odvolacím súdom v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že takéto odôvodnenie dovolania podaného z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci nezodpovedá požiadavkám pre vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 432 ods. 2 C.s.p.

21. Z uvedených dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalobcu neopodstatnene smeruje proti takému rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nespočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

22. Vzhľadom na uvedené najvyšší súd dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. c/ a f/ C.s.p.

23. O náhrade trov dovolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p.

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.